

РЕШЕНИЕ

№ 10509

гр. София, 26.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 26.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **11863** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на З. А. М., непридружен непълнолетен, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., чрез адв. В. Л., назначен за представител по чл. 25 от ЗУБ с Решение № 1649 от 08.08.2024г. на председателя на НБПП, срещу Решение № 11676 от 08.11.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, защото е издадено в противоречие с материалноправния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се нарушение на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, тъй като административният орган не е изяснил действителните факти от значение за случая на чуждия гражданин. Претендира се отмяна на решението.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и с адв. Л., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли съда да отмени като неправилно и незаконосъобразно оспорваното решение.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се

представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно уведомена, се представлява от прокурор Пламен Райнов, който моли съда да остави в сила оспореното решение.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № ОК-13-1422/05.08.2024г. на РПЦ – С., жалбоподателят З. А. М., непридружен непълнолетен /към датата на регистрацията/, , от женски пол, [дата на раждане] , в [населено място], Русия, гражданка на Русия, вероизповедание: християнка-православна, семейно положение - неомъжена, ЛНЧ [ЕГН] е поискала предоставяне на международна закрила. Личните му данни първоначално са установени въз основа на попълнена декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като той не е представил документ, удостоверяващ самоличността му. В хода на административното производство молителят е предоставил фотокопие на преписка за актуално състояние на гражданин.

На същата дата, 15.08.2024г., е съставен регистрационен лист с приложение. З. А. М. е получил копие от Указания, рег. № 15902/15.08.2024г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях. В административното производство чужденецът е представляван от адв. В. Л., определен за негов представител от Председателя на националното бюро за правна помощ на осн. чл. 25, ал. 1 от ЗПП, с Решение № 1649 от 08.08.2024г.

На основание чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето, с писмо № 15902/06.08.2024г. е уведомена Дирекция „Социално подпомагане“-К. село за подадената молба за международна закрила от непридружения непълнолетен чужденец, като е определен социален работник, който да присъства на изслушването на непридружения непълнолетен чужденец по време на административното производство за предоставяне на международна закрила.

С жалбоподателя в хода на административното производство е проведено интервю на 25.09.2024г., в присъствието на назначения му представител по чл. 25 ЗУБ, преводач от/на арабски език. В протокола от проведеното интервю е посочено, че социален работник от ДСП-К. село е надлежно уведомен, но поради намален състав и невъзможност да присъства ще предостави социален доклад на основание чл. 15, ал. 4, във връзка с чл. 15, ал. 1 от ЗЗД.

На проведено интервю оспорващият посочва, че е родом от [населено място], обл. Д. А., но винаги е живял в [населено място], обл. Д. А.. Разказва, че двете села се намирили в близост едно до друго. Твърди, че условията за живот в [населено място] са много лоши и липсва работа. Обяснява, че е учил до десети клас. Заявява, че е спрял да посещава училище заради военни действия. Обяснява, че от пет години целия район включително и неговото село се управлява от кюрдските сили. Посочва, че преди една година кюрди влезли в дома му и убили баща му. Твърди, че не е имало лични мотиви спрямо баща му като по това време кюрдите убили много хора по този

начин. Допълва, че в неговото село няма военни действия, но в близост на два километра имало постоянни сражения. Разказва, че семейството му нямало достатъчно финансови средства да напуснат страната всички заедно и поради тази причина той взел решението да напусне страната си сам и след това да направи сбиране на семейство в България. Посочва, че в С. живеят всичките му близки и роднини, освен двама братя които живеят в Германия, като единия на име Х. е от две години там има статут, а другия на име К. бил от пет месеца там и все още няма закрила. Твърди, че не желае да се връща в С., защото ако кюрдите разберат, че се е върнал, ще го заключат и след това ще го убият.

Заявява, че е напуснал С., нелегално, преди два месеца от датата на проведеното с него интервю с рег. № 15902/25.09.2024г., за Турция, откъдето с помощта на трафикант, с група, влиза незаконно в Република България. Мотивира молбата си за закрила с липсата на сигурност и спокойствие в страната му.

Търсецията международна закрила декларира, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Разказва, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С.. Твърди, че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Декларира, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход.

Със становище с рег. № УП15902/28.10.2024г. от младши експерт в отдел „ПМЗ- Овча К.“ до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на чужденеца да му се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното в настоящото производство Решение № 11676 от 08.11.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният орган е приел, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Предвид необоснованите му твърдения, органът е приел за неустановено осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Не са установени положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ и с тези мотиви, искането на чужденеца в частта за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

Не са установени и основанията за закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1-2 ЗУБ. Молбата е разгледана и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут при наличие на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната на произход на кандидата. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от него, административният орган е направил извод, че не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Приел е в тази връзка, че съгл. чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките

посегателства могат да бъдат, както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. В тази връзка бежанската история на чуждия гражданин не е подкрепена от доказателства в този смисъл.

На следващо място е направен извод, че З. А. М. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С.. Спрямо сирийския гражданин не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства, поради което не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

След извършен анализ на информацията за обстановката в С., изложена в справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, на ДАБ-МС, както и във връзка с положението в района по местожителство на молителя, разгледано в справка с вх. № ЦУ-1624/12.07.2024г., ДАБ при МС, АО е приел, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., като посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. От анализа на цитираната информация, АО е направил извод, че въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно, както и че инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект.

На последно място в обжалваното решение е прието, че по отношение на чуждия гражданин липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, т.к. кандидата да статут не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той не се позовава на причини от хуманитарен характер, поради което искането в частта за предоставяне на хуманитарен статут е отхвърлено като неоснователно.

При преценката на молбата е взето предвид положението на ненавършилото пълнолетие лице, като е прието, че в представения социален доклад на Дирекция „Социално подпомагане“ не се откриват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето и няма данни основните му права да са нарушени. Не се откриват данни които да сочат, че връщането в родината на детето противоречи на висшия интерес. Въз основа на изложеното и съблюдавайки принципа за висшия интерес на детето, заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето органът е установил, че за молителя не съществува риск за сигурността му на територията на обичайното му пребиваване.

Като част от административната преписка е изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС и справка вх. № ЦУ-1624/12.07.2024г. по отношение на Сирийската арабска република относно актуалната политическа и икономическа обстановка и по-конкретно в района на Д. ал Зор към 12.07.2024г.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 19.11.2024г., а жалбата срещу него е подадена чрез административния орган до Административен съд София – град на 25.11.2024г.

В хода по делото са представени доказателства относно променената общественно-политическа обстановка в С., видно от които е свален режима на президента Б. ал А., а именно актуална справка вх. № ЦУ-02-20/14.01.2025г. от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС по отношение на С. относно актуална политическа и икономическа обстановка.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е интервю с молителя – непридружен непълнолетен, в присъствието на служебно назначен адвокат на основание чл. 25, ал. 2 ЗПП вр. с чл. 23, ал. 2 вр. с чл. 25, ал. 1 и ал. 3, т. 2 и т. 3 ЗУБ и преводач от/на арабски език. Прието е и становище от и.д. директор на Агенция за социално подпомагане от 30.09.2024г.

По време на интервюто на чужденеца е предоставена възможност да изложи съображенията си относно неговата молба за предоставяне на международна закрила. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Административният орган излага подробни съображения относно приетото от него, че на жалбоподателя не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като задълбочено е обсъдена обстановката в страната на произход – С.. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на жалбоподателя да разбере какви са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му се отказва предоставяне на исканата международна закрила. Административният орган е изследвал в мотивите си и данните, изложени в интервюто, като е посочил, че не са изложени факти и обстоятелства, релевантни към молбата за международна закрила, които да бъдат обсъждани. Няма нарушение на правилото на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, частен случай на

правилото на чл. 35 от АПК. Видно от данните по преписката, както и от съдържанието на процесното решение, не се установява органът да пропуска да изследва твърдян факт от бежанската история, свързан с личното положение на молителя. Напротив, обследвани са всички заявени от търсещия закрила факти от личната му бежанска история, същите подробно са анализирани, като въз основа на тях ответникът възприема, че те не установяват наличие на предприето по отношение на жалбоподателя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ в страната по произход. В този смисъл административният орган е изпълнил задължението си при произнасяне по молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут да извърши всестранна и задълбочена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца с държавата по произход, поради което съдът приема, че няма допуснато съществено процесуално нарушение.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаване на решението не е допуснато нарушение на чл. 15, ал. 8 от Закона за закрила на детето, съгласно който детето има право на правна помощ и жалба във всички производства, засягащи негови права или интереси. След регистриране на молбата и предвид факта, че търсещият закрила е непридружен непълнолетен, Председателят на ДАБ към МС на РБ уведоми Дирекция „Социално подпомагане“- К. село“. От събраните доказателства е установено, че на оспорвания е разяснено правото да поиска предоставянето на правна помощ, като му е назначен адвокат от НБПП- адвокат Л., който е взел участие в административното производство. Наред с това самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл. 14 от Директивата. От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю и самият оспорващ е подписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език. Безспорно, в конкретния случай, при провеждане на интервюто. не е присъствал социален работник, но съдът приема, че това не е съществено процесуално нарушение като самостоятелно основание за отмяна по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК – такова, което съществено е ограничило неговите права или ако не беше допуснато, органът би постановил решение в противен смисъл. Правата на лицето надлежно са охранени чрез предоставяне на Агенция за социално подпомагане, според който основните права на непълнолетния непридружен не са нарушени и към момента не съществуват преки и непосредствени рискове за неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му по произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата

си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. З. А. М. изрично е заявил, че не е бил насилван по никакъв начин или заплашван, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход. Такива заплахи не са били отправяни и към семейството му.

Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., е общата обстановка на несигурност в страната. Административният орган обосновано е приел, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., както и че посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

В действителност жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в т.ч. и по етнически или религиозни причини в С.. Член на неговото семейство няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл. 8, ал. 9 ЗУБ. При това положение изводът на административния

орган за неоснователност на искането на, З. А. М. за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателя е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В административното производство не е обсъдена справка с вх. № ЦУ-02-20/14.01.2025г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС по отношение на С. относно актуална политическа и икономическа обстановка след падането на режима на президента Б. А.. Това е нов факт, който следва да се вземе предвид от съда на основание чл. 142, ал. 2 от АПК. Видно от нея, след смяната на режима С. започва да се възстановява от конфликта, както във връзка с изграждане на нови институции и възстановяване на мира, така и икономически. Наблюдава се тенденция по завръщане на емигрирали сирийци по родните си места. Действително, положението остава много трудно, включително с остатъчни военни действия – изолирани и спорадични по своя характер, но при всички положения С. е тръгнала по пътя на възстановяването. За това съществена роля играе и

Върховния комисариат за бежанците на ООН /ВКБООН/. Тези нови факти се вземат предвид от съда, като те не обосновават извод, че след декември 2024г. и смяната на режима в С., там се наблюдава влошаване на социално-икономическото положение и ескалиране на военните действия – точно обратното.

Тук следва да бъде посочено, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетата по делото справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален свидетелстващ документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

Оспореното решение е съобразено с актуалната позиция на ВКБООН, като съдът приема, че насоките дават възможност на съответния съд да преценява конкретната ситуация и рисковете от връщане за конкретното лице в С., отнесени към нормите на вътрешното и международното право относно статута на бежанците, включително на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28.07.1951г. По делото се установи, че такива рискове за жалбоподателя, отнесени към цитираните разпоредби, не съществуват.

Въз основа и на тази справка се прави извода, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорвания не може да се приеме, че същият е напуснал страната си С. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство.

Но само фактът, че е непридружен непълнолетен не може да обуслови предоставянето на международна закрила, тъй като опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една държава, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Административният орган е спазил и нормата на член 8 от Директива 2011/65/ЕС- Вътрешна закрила, като при оценяването на молбата за международна закрила държавите-членки могат да решат, че молителят не се нуждае от международна закрила, ако в част от държавата на произход той няма основателно опасение от преследване или не е изложен на реална опасност от тежки посегателства; или има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства съгласно определението в член 7 и той може сигурно и

законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. При разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите-членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Следва да се посочи, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, предвид което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели. /за справка - решение на СЕС от 09.11.2021г. по дело C-91/2020, т. 38 и т. 40; решение на СЕС от 04.10.2018г. по дело C-652/16, т. 71/. Изложеното по-горе е застъпено и в съдебната практика на ВАС /Решение № 1878 от 20.02.2023г. по адм. д. № 8939/2022г., IV отд. на ВАС; Решение № 5367 от 22.05.2023г. по адм. д. № 42/2023г., IV отд. на ВАС/, налага извода, за законосъобразно постановен от административния орган отказ за хуманитарна закрила предвид липсата на никоя от хипотезите по чл. 9 ЗУБ.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на З. А. М., административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба на основание чл. 172, ал. 2 АПК следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63

състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. А. М., непридружен непълнолетен, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв. В. Л., назначен за представител по чл. 25 от ЗУБ с Решение № 1649 от 08.08.2024г. на председателя на НБПП, срещу Решение № 11676 от 08.11.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: